

os Alle i de sidste 10 til 15 Aar; jeg tror ikke, at Bondestanden er saa overordentlig velhavende, men det er dog ganske vist, at i Sammenligning med, hvad den var i Aarene Kredite, er den nu velhavende. Altsaa de samme Forhold finde Sted paa St. Croix. Den rige Forbund er der; men det er Befolkningen, Bønderne — jeg kan gjerne kalde dem Bønder, thi enten man dyrker Hvede og Vrter eller Sukkerrør, er i saa Henseende Et og det Samme — det er Landmændene, der ikke have forstaaet at benytte Jordbunden. For det Første have de sat overstyr, hvad de havde, og dernæst have de manglet det Nødvendige til at drive deres Forretning. Der er maaske et og andet Sted indkommet nye Folk; men disse nye Folk have heller ikke haat det, de skulde have, hverken de nødvendige Pengemidler eller den nødvendige Indsigt. — Hvad er der nu at gjøre ved St. Croix? Efter hvad jeg har sagt, er det jo indlysende, at jeg egentlig ikke tillægger Oprøret paa St. Croix nogen væsentlig Betydning med Hensyn til, at Landet er blevet forarmet. Det var allerede forinden forarmet og fortrykt. Opstanden gjorde dog naturligtvis, at der kom et Dieblik, hvor man saae Sagerne i et endnu mørkere Lys, og havde naturligtvis Indflydelse paa adskillige mindre Forhold; men hvad er der nu at gjøre ved St. Croix? Lade den saaledes ligge hen, kan dog ikke gaa an. Jeg veed nok, at man holder ikke af her i Salen at høre Tale om „Vressag“; men det er virkelig en Vressag for Danmark at sørge for, at der paa St. Croix ialtfald kommer No og Orden i Tingene. Der er ellers ikke Andet at gjøre ved de Folk, der bo paa St. Croix, end at man maa lade det gaa dem som alle Andre, der ere i samme Tilfælde. Den Mand, der ikke forstaaer sin Forretning, der ikke kan drive den videre, maa gaa alt Hjødets Gang; han maa sælge sin Forretning eller Eiendom og give Plads for en Anden, og kan denne Anden heller ikke bestaa, maa han ogsaa sælge, og der maa komme en Kredite. Saaledes maa det vedblive, indtil der kommer Folk, der kunne drive Jorden op til, hvad den har været. Hvad skal Regjeringen nu gjøre for at opnaa dette Resultat? Skal den gaa ind paa at laane disse fattige Landmænd, som alle ere i Gjæld op over Dreene, nogle Pengesummer, eller skal den give dem Forskud? Hvad enten den gjør det ene eller det Andet, vilde jeg anse det for en meget stor Feil; jeg vilde anse det for det samme som at give Penge ud i en bundløs Sæk. Regjeringen vil aldrig faae sine Penge tilbage, og hvad der er endnu sørgeligere, er, at den sandsynligvis heller ikke dermed kunde hjælpe de Bedkommende. Det er jo Noget, vi have Exempel paa ikke alene i Danmark, men — jeg kan gjerne sige — hele Verden over. Jeg har ialtfald endnu aldrig set noget Sted, hvor Regjeringen er optraadt som

agerdyrkende eller industriel paa direkte Maade, uden at det har givet et meget stort Tab for Statskassen. Hvad Regjeringen derimod kan gjøre, og hvad den, saavidt jeg skjønner, bør gjøre, er at sørge for, at Andre kunne faae Lyst til at gaa over til den. Disse Andre maa jo naturligvis være Kapitalister. Jeg maa her gjøre opmærksom paa, at vil en Mand gaa til St. Croix og begynde der at kjøbe Jord og dyrke Sukkerrør med en 30,000 Kr., er det komplet Galimatias; den Sum er i dette Forhold det Samme som Ingen-ting. Den Mand, der vil drive det til Noget, maa mindst have sine 2—300,000 Kr., altsaa være, hvad vi i Virkeligheden kalde en Kapitalist. Jeg kan ganske tydeligt tænke mig disse Forhold. Naar nu en amerikaner eller engelsk Kapitalistovre i New York eller England faar en Avis ihænde og ser, at der paa St. Croix er deslige Eiendomme tilsalg umaadelig billigt, saa vil han stieblikkelig gjøre sine Beregninger over, hvorvidt der er Noget at tjene eller ikke; men strax kommer han saa i Tanke om, at der var jo Oprør for et Par Aar siden; Regjeringen, siger han til sig selv, har ingen Troppe der, saa Du har ingen Garanti hverken for dine Penge eller for din Person. Forholdene ville altsaa omtrent være noget Lignende som de, vi den Dag idag se i Irland. Der have vi det mærkværdige Tilfælde, at den engelske Regjering, der fører Krig hele Verden over, ikke er istand til at holde No hjemme paa den lille Ø Irland. Netop derfor er der i dette Dieblik mange Mænd, der ere tvungne til at gaa bort fra Irland, og der er Mange, der, selv om de have Penge, ikke ville kjøbe nogensomhelst Landeiendom der, fordi de ikke have den Sikkerhed, som en fornuftig Kapitalist maa forlange. Det Samme er Tilfældet paa St. Croix; thi forinden alle Kapitalisterne vide med Sikkerhed, at den danske Regjering vil sende en saadan Troppestykke derover, og det for en bestemt længere Tid, er der Ingen af dem, der vil vove engang 20,000 Kr. og langt mindre 300,000 for at begynde paa en Forretning paa St. Croix. Ganste vist mangler der paa St. Croix Noget af den Skygge, som man har saameget afovre paa Fastlandet, men dels bruger Sukkerrøret ingen Skygge, og dels har den frugtbar Jord og Regn, og den Fordel tilfælles med andre varme Lande, at Forholdene forandre sig utrolig i kort Tid. Jeg har selv personlig, ikke een, men mange Gange set, at en Plantage, der af en eller anden Grund, Revolution eller Lignende, i Løbet af et Aarstid blev et komplet Bildnis, et Par Aar senere var i den mest frugtbringende Stand. Det Samme vil kunne ske, om ikke slet saa hurtigt, paa St. Croix. Forholdene der kunne forandre sig i langt kortere Tid, end lignende Forhold kunne forandre sig her hjemme. Jeg har meget lidt Tro til St. Thomas; thi der er Intet; men jeg har Tro til St. Croix, fordi jeg der har noget Fast, hvorpaa